

Realisme positiu

written by Pere Grau i Rovira | 8 d'octubre de 2024

En el meu darrer article parlava de les dificultats i de les possibilitats que hi ha en les "tesis d'agost" de l'ANC i demanava als decebutos que no siguin ells els que ho facin fracassar. Que puguin realitzar-se i l'independentisme torni a omplir els carrers cada cop que calgui és no l'única però potser la tasca més urgent que té el nostre país. Per què? Mirem-nos-ho.

Com sap segurament més d'un dels que em fan l'honor de llegir-me, tinc una pàgina web en la qual escric articles en alemany sobre la situació política a Catalunya. Ara ja fa temps que n'escric menys, perquè no té objecte enviar informació a gent que ni s'ho mirarà, ocupada en els grans problemes que té el món en general i Europa en particular. Comparat amb aquests, el nostre només pot tenir altra vegada una atenció internacional en el moment que ho fem visible, com va passar en les grans manifestacions de fa deu o quinze anys. Ni que Junts deixés caure Sánchez no hi ajudaria perquè l'atenció se centraria en qui el succeeix i no (o només molt de passada) en els motius.

No, els altres països tenen prou mals de cap i suposo que sobre el problema català la majoria pensa: "Sí, sí, ja ho sabem, però parlem de coses serioses" i amb això volen dir Ucraïna, Israel, les eleccions americanes, el problema migratori, etc., tots problemes que els hi toquen directament el voraviu. I per això cal ser realistes, però no amb un realisme negatiu, que suggereixi que no hi ha res a fer sinó amb un de positiu que es preguntin on som, què cal fer i que ho faci, sense quedar-se a casa remugant, queixant-se que els altres no fan res. Com deia a un altre article, no sé fins a quin punt de concreció arriben actualment els plans de l'ANC, però desitjaria (i tinc l'esperança, vorejant la seguretat) que estiguin impregnats d'aquest realisme positiu, sense el

qual no anirem enlloc.

I aquest realisme positiu, inclou també la paciència necessària. Saber que només omplir els carrers, a cada disbarat que facin a la Moncloa o a la plaça de Sant Jaume, no ens farà independents ja el mes següent. Però serà la condició indispensable per empènyer els partits catalans altra vegada a una entesa (ni que per molts sigui a contracor) a concentrar totes les forces en l'alliberament nacional; ho serà, com dic abans, per tornar a recordar a Europa que aquí hi tenen un problema amb el qual no poden fer l'orni; ho serà per deixar en ridícul als que parlen de "normalització".

Per això amargats i decebutts compatriotes que ara us quedeu a casa quan hi ha eleccions, penseu bé què heu de fer. Si de debò voleu una Catalunya independent, podeu estar segurs que també depèn de vosaltres, de si esteu disposats o no a les incomoditats que porten segurament les manifestacions per la vida personal de cadascú. Cap poble ha aconseguit la independència còmodament. I no us excuseu dient que "no servirà de res". I tant que servirà!

Sí: al món hi ha problemes molt seriosos. Algun fins i tot tan seriós que pot afectar la vida de tota la humanitat. Però nosaltres tenim el nostre i som nosaltres els que hem de posar-hi el coll per solucionar-lo. I, ja dic, cal paciència, perseveració i el realisme positiu de no veure només sempre la mitja ampolla buida i no la plena. Seria un èxit fenomenal que el primer d'octubre del 2027 es fes el que el 2017 no va poder ser. Jo ja no ho veuria, però si abans poguéssiu veure que el poble no s'ha deixat "normalitzar", quan m'arribi l'hora me n'aniria d'aquest món més aconhortat.

Decebutts, desencisats compatriotes: vosaltres sou una de les claus fonamentals de l'èxit. Tingueu-ne consciència i no decebeu als qui vulguin lluitar i us en donin exemple. Via fora!